

SZILÁGYI ÁKOS

Fiatal római katona levelei a Júdeából való Sévához,
aki is a levelek többségét sohasem kapta meg,
és nem is örült és szomorú sem volt emiatt

ELSŐ LEVÉL

Hisz ismered azt a vendéglőt, szomszédos véletek is,
Hát ott ültem tegnap, s bamba, fatalpú kupámra hajoltam,
S az édes hegyi bor színén úszkált ez az arc zölden,
S idegenül:
Két könyökömön nyugodott a világ,
S milyen bánatos volt a világ! Ha láttad volna!
Majdnem sírt, amikor a házatok elé billegett,
S az udvaron te átszaladtál,
Dehát, talán nem is te – én nem tudom – talán csak
Valami puha kis bárány, anyjától elkóborló;
Szóval, nem tudom én Séva – hunyoríts csak te gonosz! –
Te voltál-e az, vagy valami kedves kicsi felhő,
De elmesélem azért, ami történt még este, ugyanakkor,
Mert megszegvén a cipőt, amit adnak vacsorához,
S kanyarítván is abból,
Áthajolt rajtam a bánat, hogy te nem lehetsz enyém,
S akkor fogtam a kést, s nagy hirtelenül beledöftem a combomba.
Társaim letepertek, elszorították gyorsan a vérzést,
De éjjel azóta sem álmodok én, csak rád gondolok erősen.

Utóirat:
És sírnom kell bizony, hogy újra láttalak,
S hogy nélkülem megint.

MÁSODIK LEVÉL

Hűvös, csöndes idő lesz holnap, hisz a szél kicsi még,
Tojáshab-derekű, vékony, s úgy totyorászik a könnyű füvek közt.
Sévám, hó-mosolyú moha-lánykám! Jöjj el holnap a templom elé,
Várlak.

HARMADIK LEVÉL

Ne gonoszkodj! Mondd, hogy nem szeretsz, és jó,
De akkor is, ma elgyere, igazán!
Látod, kockacukor vagyok én, fogaid közt remegek, --
El ne harapjál!

Mert a te szád, nedvesen-vonuló narancsfiget és
A te lélegzésed, mint a jóillatú nád,

S akkora szemeid vannak, s még feketék is ...
Mondd, akarod belehaljak?
Elgyere hát alkony-szemű szépem, elgyere, várlak!
De ügyelj! Ránk ne találjon lámpával az őrség!
Bátyáid se keressenek bosszúlihegve!
Gazella-homlokú csöndes, no ne sírj, gyere inkább!

NEGYEDIK LEVÉL

Füst-színű, szép gyapjúköpenyem levetem;
Ere az éjszaka hűvös, pajzsommal takarózom azért.
Hogy nem láthatlak éve is annak.
Arcom azóta szomorú-sötét.
Hisz elperreg minden, mint a téli reggelek,
S mint állott víz talpas poháron,
Oly kedvetlenül és tompán derengek
Egyforma napjaimon át
Évgyűrűk vállaimban gyöngé földben.
Lassan gyűrődő elmulás.

ÖTÖDIK LEVÉL

No, hát lenyilaztak. Ne ijedj meg!
Sem a torkomat át nem ütötte,
Sem hasamat nem verte a nyíl,
Karomba fúródott, a balba, s úgy meg is állt ott,
Hogy elejtettem a rövid tört, s odakaptam.
Azt kérded megjédtem? Bizony, nagyon is.
Hanem most már baj sincs, félnivaló meg semmi!
S szelíden élek.
Haloványan pislogatok körülém: hát igaz ez?
Hisz mi a dolgom?
Csak sétálgatok a városban; legjobban úgyis a halpiacot szeretem.
Igazi nagy halpiac ez, gyönyörűn,
Sok kicsi más piaccal.
Tudod, hogy ez itt nem fontos, kihúzom – így,
Hadd örüljek, mily szigorú s kemény a szívem!
No dehát tudod azt te! Láttál valaha sírni?
No ugye, nem! Hogy bőgni? Igen, node hányszor,
S akkor is miért!
Szóval lépegetek csak könnyedén,
Elálldogálok a pecsenyesütők boltja előtt,
Vagy elnézem a fazekast, ahogyan formáz,
Vagy épp dinnyét – s hozzá micsodát! – vásárolok itt.
De tegnap megláttalak ám téged, vagyis, hogy az arcod,
Egy lányban.

Egyszál szelíd-magában állt a sarkon s nagyon nevetett;
Megszólítottam volna már, de nyomban eltűnt,
S aztán kerestem még sokáig, de nem találtam,
S valahogy különös volt,
Hogy merre estem azóta tőled,
S hogy te vagy még.

HATODIK LEVÉL

Merre vagyunk hát? – kérdém Marcust,
Kit az agmenben egyedül kedvelek, ő meg
Hümmög csak szomorúan, s bólogat is szaporán,
Hogy ő sem okosabb, s nincs-e vizem, mert inna.
S most már senki se tudja merre vagyunk.
Én is csak azt tudom, azt,
Hogy többé nem találhatok haza innen.

Röptükben rohadtak el az aranyozott-fejű sasok,
S az imperátor leült a fűre síni,
És sokan elmaradoztak,
Vagy fölfele futottak a hegynek,
Különös, nagyszemű vadszőlőt kapdosva sisakukba,
S a jéghideg forrásnál hosszasan mosogatták.

S hogy megálltunk-e azután csakugyan,
Vagy mentünk-e tovább, egyenesen,
Bizony, nem emlékezhetek arra.
És ez az ősz.
Ez az ősz, érzem, mint a legyek.
Hanyatt feküszöm hulló levelek közt.

HETEDIK LEVÉL

Gyermekszínűre vált az évszak.
Legszebb voltál, s szebb, s most szép vagy.

Csak a reggeleket utálom!
Ó én aludni szeretek inkább!
Aludni, aludni ...
Szám laza part,
Szélein elfolyik az álom.

Hát Sévám, okos jegenyém,
Hová hajoltál tőlem?

.....
Megállsz fölöttem.
Előbb ruhád zuhan le súlyosan,
Mezítelen s bizonytalan megállasz...

.....
És már búvik, menekül,
Mind bévülebbre száll,
Sivító sás mögül suhint a száj...

S fölkülök arcomra, mellemre a föld,
Fagyott-zöld zab pereg holdas
Lapockáimon át,
S úgy, lassan, egymásból bomlanak az álmok.

NYOLCADIK LEVEL

Nem értem.
Talán a kezdetektől utállak emnyire,
Hogy már szégyellem magam belé?!
Pedig nálatok, ott Júdeában jó volt,
S tudd meg, feleségül akartalak én,
No nem azért, mert Ábrám az okos,
Kinek arca szép, fekete mohától fénylett,
– Láttam sokszor – elpirult és dadogott,
Ha a vízfordásnál segített néked,
S azért sem, mert Micráim, a mézmosolyú,
Leggazdagabb falutokban,
Már tárgyalt rólad apádnál, nem ezért,
De mert – s így érzem megint – szerettelek.
Elgondolom azért, hogy most vacsoráztok,
Puhább vagy kicsit, még nem kövér,
És szóval ülsz, oly nyomorultul,
Amiként asztalnál mindég is az asszony,
Micráim mer legelébb a cserépből,
Körül szétoztott, sötét szemeid,
S egyre gyorsabban kopogó kanalak.

Látlak, bizony.

S ilyenkor azt gondolom, gonosz vagy nagyon,
S ha egyszer is hazaérek, majd hófehér hasadba taposok,
Könyöröghetsz,
S nagy, erős dögökkel tépetlek szét,
Vagy megfojtalak – nem tudom –
Minden késő és minden hiába.